

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniach 27.01.2016 r., 30.03.2016 r., 22.06.2016 r., 03.08.2016 r., 07.12.2016 r., 10.02.2017 r., 05.04.2017 r., 19.05.2017 r. sprawy:

M. K. (K.), s. B. i E. zd. P., ur. (...) w P.

oskarżonego o to że:

1. w dniu 01 marca 2013 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego po uprzednim wybiciu szyby w oknie dostał się do wnętrza skąd po penetracji magazynu dokonał zaboru mienia w celu przywłaszczenia w postaci mebli kuchennych, krzeseł, lustra, drabinę aluminiową oraz narzędzia podręczne o wartości 2.000 złotych, ponadto w wyniku kradzieży z włamaniem dokonał uszkodzenia okna o wartości strat 350 złotych w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 2.350 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w okresie od 02 marca 2013 roku do czerwca 2013 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego po uprzednim wyłamaniu płyty zabezpieczającej wejście do budynku wszedł na teren magazynu, skąd po penetracji dokonał zaboru mienia w celu przywłaszczenia w postaci mosiężnych figurek, świeczek, elementy ozdobne, podstawki pod kwiaty, narzędzia podręczne, ścisiki, młotki, pace do szpachlowania w wyniku czego powstały straty w wysokości 2.500 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

3. w okresie od czerwca 2013 roku do stycznia 2014 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego po uprzednim wybiciu wszedł na teren magazynu skąd po penetracji magazynu dokonał zaboru mienia w celu przywłaszczenia w postaci elementów mosiężnych świecznika aluminiowego, materiał budowlany w postaci kleju, 2 wiadra farby po 10 litrów każde, szpachel 30 kg, klej do kafli 20 kg, rzeczy metalowe części od mebli, części i elementy aluminiowe, w wyniku czego powstały straty w wysokości 4.000 złotych, ponadto w wyniku kradzieży z włamaniem dokonał uszkodzenia okna o wartości 350 złotych w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 4.350 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4. w okresie od lipca 2014 roku do sierpnia 2014 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego po uprzednim wybiciu szyby wszedł na teren magazynu skąd po penetracji dokonał zaboru mienia

w celu przywłaszczenia w postaci kwietniki metalowe 30 metrów, ławka skośna z konstrukcją do trzymania sztangi, ławka regulowana do trenowania, hantle z nakładami, drabina aluminiowa, meble barokowe, drewno konstrukcyjne, wiertarka m-ki M., strug elektryczny m-ki F., noże do struga elektrycznego, dyble montażowe 8 kg, pistolet pneumatyczny m-ki D., 30 kg gwoździ taśmowych, 2 płyty granitowe, pędzle, wałki, stół do tapetowania, obraz olejny na płótnie z postacią kobiety, silnik do maszyny stolarskiej o mocy 3,5 KW, w wyniku czego powstały straty w wysokości 40.000 złotych, ponadto w wyniku kradzieży w włamaniem dokonał uszkodzenia okna o wartości 350 złotych w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 40.350 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. w okresie od 27 stycznia 2015 roku do 28 stycznia 2015 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego po uprzednim wyłamaniu drzwi garażowych konstrukcji aluminiowej wszedł na teren magazynu skąd po penetracji magazynu dokonał zaboru mienia w celu przywłaszczenia w postaci 10 rolek waty mineralnej, kafelki podłogowe i ścienne, przedłużacz na rolce, elementy lustrzane z drzwiami od szafy, stół drewniany tapicerowany, próbniki płyt, zamki do drzwi, elementy rusztowań, nogi regulowane, drabina aluminiowa, łąta aluminiowa, ścisk stolarski w wyniku czego powstały straty w wysokości 1.500 złotych, ponadto w wyniku kradzieży w włamaniem dokonał uszkodzenia drzwi konstrukcji aluminiowej o wartości 5.000 złotych w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 6.500 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

6. w okresie od 26 marca 2015 roku do 28 marca 2015 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego po uprzednim wyłamaniu okna przedostał się do magazynu skąd po penetracji dokonał zaboru mienia w celu przywłaszczenia w postaci 2 sztuk maszyn do cięcia kafli, 2 szt. lustra, przedłużacz 25 metrowy, elementy konstrukcji łóżka, dmuchawa spalinowa m-ki W., drzwi drewniane, zlewozmywak, rolety, drewniana podstawka, 2 szt. grzejników, drabina drewniana, okno w wyniku czego powstały straty w wysokości 12.810 złotych, ponadto w wyniku kradzieży w włamaniem dokonał uszkodzenia okna o wartości 350 złotych w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 13.160 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

oraz

G. Ż. (Ż.), s. M. i T. zd. K., ur. (...) w P.

oskarżonego o to że:

1. w okresie od 27 stycznia 2015 roku do 28 stycznia 2015 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego po uprzednim wyłamaniu drzwi garażowych konstrukcji aluminiowej wszedł na teren magazynu skąd po penetracji magazynu dokonał zaboru mienia w celu przywłaszczenia w postaci 10 rolek waty mineralnej, kafelki podłogowe i ścienne, przedłużacz na rolce, elementy lustrzane z drzwiami od szafy, stół drewniany tapicerowany, próbniki płyt, zamki do drzwi, elementy rusztowań, nogi regulowane, drabina aluminiowa, łąta aluminiowa, ścisk stolarski w wyniku czego powstały straty w wysokości 1.500 złotych, ponadto w wyniku kradzieży w włamaniem dokonał uszkodzenia drzwi konstrukcji aluminiowej o wartości 5.000 złotych w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 6.500 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w okresie od 26 marca 2015 roku do 28 marca 2015 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do magazynu w ten sposób, że wykorzystując nieobecność

pokrzywdzonego po uprzednim wyłamaniu okna przedostał się do magazynu skąd po penetracji dokonał zaboru mienia w celu przywłaszczenia w postaci 2 sztuk maszyn do cięcia kafli, 2 szt. lustra, przedłużacz 25 metrowy, elementy konstrukcji łóżka, dmuchawa spalinowa m-ki W., drzwi drewniane, zlewozmywak, rolety, drewniana podstawka, 2 szt. grzejników, drabina drewniana, okno w wyniku czego powstały straty w wysokości 12.810 złotych, ponadto w wyniku kradzieży w włamaniem dokonał uszkodzenia okna o wartości 350 złotych w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 13.160 złotych na szkodę M. M. (1)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

stosując w niniejszej sprawie przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 01.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk

I. oskarżonego **M. K.**, w ramach zarzuconych mu czynów, uznaje za winnego tego, że w okresie od marca 2013 roku do 28 marca 2015 r. w S., kilkakrotnie, w tym dwukrotnie wspólnie i w porozumieniu z G. Ż., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń magazynu, tj. po wybiciu szyby, wyłamaniu okna, drzwi garażowych konstrukcji aluminiowej lub płyty zabezpieczającej wejście do budynku, wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego wszedł na teren magazynu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci mebli kuchennych - rogowki kuchennej drewnianej z tapicerką, krzeseł, pac do szpachlowania, drabin aluminiowych, dybli montażowych, rączek od wałków malarskich, stołu do tapetowania, obrazu olejnego na płótnie z postacią kobiety, 2 rolek waty mineralnej, kafelków podłogowych i ściennych, przedłużacza na rolce, drzwi od szafy z lustrami, próbników płyt, zamków do drzwi, elementów rusztowań - nóg regulowanych, łąty aluminiowej, ścisku stolarskiego, maszyny do cięcia kafli, przedłużacza 25 metrowego, elementów konstrukcji łóżka, drzwi drewnianych, zlewozmywaka, rolet, drewnianej podstawki, 2 szt. grzejników, drabiny drewnianej oraz okna, o łącznej wartości nie mniejszej niż 8.530 złotych, powodując przy tym dodatkowe straty związane z uszkodzeniem drzwi i okien magazynu w wysokości 6.400 złotych na szkodę M. M. (1), czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. oskarżonego **G. Ż.**, w ramach zarzuconych mu czynów, uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia 2015 roku do 28 marca 2015 r. w S., dwukrotnie, wspólnie i w porozumieniu z M. K., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń magazynu, tj. po wyłamaniu okna oraz drzwi garażowych konstrukcji aluminiowej, wykorzystując nieobecność pokrzywdzonego wszedł na teren magazynu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci drabin aluminiowych, stołu do tapetowania, 2 rolek waty mineralnej, kafelków podłogowych i ściennych, przedłużacza na rolce, drzwi od szafy z lustrami, próbników płyt, zamków do drzwi, elementów rusztowań - nóg regulowanych, łąty aluminiowej, ścisku stolarskiego, maszyny do cięcia kafli, przedłużacza 25 metrowego, elementów konstrukcji łóżka, drzwi drewnianych, zlewozmywaka, rolet, drewnianej podstawki, 2 szt. grzejników, drabiny drewnianej oraz okna, o łącznej wartości nie mniejszej niż 8.530 złotych, powodując przy tym dodatkowe straty związane z uszkodzeniem drzwi i okna magazynu w wysokości 5.350 złotych na szkodę M. M. (1), czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 wykonanie orzeczonej wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, oddając ich w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. M. (1) następujących kwot:

- od **M. K.** kwoty 3.725 zł (trzy tysiące siedemset dwadzieścia pięć złotych)

- od **G. Ż.** kwoty 2.675 zł (dwa tysiące sześćset siedemdziesiąt pięć złotych);

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. kwotę 2.479,68 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych 68/100) tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz oskarżonych z urzędu, w tym 463,68 zł (czterysta sześćdziesiąt trzy złote 68/100) tytułem podatku VAT;

VI. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym po 1.284,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt cztery złote 84/100) tytułem wydatków oraz po 500 zł (pięćset złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 442/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) prowadzi działalność gospodarczą - usługi budowlane. Wiele prac wykonuje poza granicami Polski, głównie w Niemczech. Na potrzeby tej działalności około 2008 roku wynajął od E. K. magazyn w S. przy ul. (...). Pierwotnie była to stodoła, znajdowała się w złym stanie technicznym, M. M. (1) wstawił okna plastikowe lub drewniane, wymienił drzwi wejściowe oraz garażowe oraz otynkował budynek. Wewnątrz składował materiały budowlane oraz narzędzia, a także liczne inne przedmioty pochodzące z zakończonych już budów.

dowody: zeznania świadków M. M. (1) k. 195 - 203, 238 - 243, 3 - 5, 16v - 17, 21, 43v, S. R. k. 251 - 252, M. M. (3) k. 271 - 273

Na tej samej posesji, na której znajdował się magazyn, mieszkała E. K. z synem M. K.. M. K. w przeszłości pracował dla M. M. (1), znali się dobrze. M. K. miał pretensje do byłego pracodawcy o to, że jego zdaniem nie wywiązuje się z obowiązku zapłaty czynszu za dzierżawę magazynu jego matce.

dowody: zeznania świadka M. M. (1) k. 195 - 203, 238 - 243, 3 - 5, 16v - 17, 21, 43v, wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 48v - 49, 161, 213 - 215

M. K. postanowił, że w związku z tym, iż M. M. (1) jest winien pieniądze jego rodzinie, samodzielnie je odzyska, zabierając z magazynu przedmioty należące do M. M. (1). W okresie od marca 2013 roku do 28 marca 2015 r. udał się kilkakrotnie do magazynu, wykorzystując nieobecność najemcy. Za każdym razem zmuszony był do przełamania zabezpieczeń magazynu, tj. do wybicia szyby, wyłamania okna, drzwi garażowych konstrukcji aluminiowej lub płyty zabezpieczającej wejście do budynku, gdyż M. M. (1) i jego pracownicy, którzy co jakiś czas pojawiali się w S., każdorazowo naprawiali zauważone uszkodzenia drzwi i okien. Podczas tych wizyt w magazynie (...) zabrał mienie w postaci: mebli kuchennych - rogowki kuchennej drewnianej z tapicerką, krzeseł, pac do szpachlowania, drabin aluminiowych, dybli montażowych, rączek od wałków malarskich, stołu do tapetowania, obrazu olejnego na płótnie z postacią kobiety, 2 rolek waty mineralnej, kafelków podłogowych i ściennych, przedłużacza na rolce, drzwi od szafy z lustrami, próbników płyt, zamków do drzwi, elementów rusztowań - nóg regulowanych, łąty aluminiowej, ścisku stolarskiego, maszyny do cięcia kafli, przedłużacza 25 metrowego, elementów konstrukcji łóżka, drzwi drewnianych, zlewozmywaka, rolet, drewnianej podstawki, 2 szt. grzejników, drabiny drewnianej oraz okna, o łącznej wartości nie mniejszej niż 8.530 złotych. M. K. spowodował przy tym dodatkowe straty związane z uszkodzeniem drzwi i okien magazynu; wyniosły one nie mniej niż 6.400 złotych.

dowody: protokół oględzin k. 8 - 9, 18 - 19, 35 - 37, 54 - 55, protokół przeszukania k. 11 - 13, protokół okazania k. 16 - 17, 56 - 57, wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 48v - 49, 161, 213 - 215, wyjaśnienia oskarżonego G. Ż. k. 52 - 53, zeznania świadków M. M. (1) k. 195 - 203, 238 - 243, 3 - 5, 16v - 17, 21, 43v, S. R. k. 251 - 252, M. M. (3) k. 271 - 273

Podczas dwóch ostatnich kradzieży, dokonanych w okresie od stycznia 2015 roku do 28 marca 2015 r., M. K. towarzyszył G. Ż.. Wykonywał on remont w swoim domu i potrzebował materiałów budowlanych, w związku z czym zgodził się zabrać je M. M. (1). Aby dokonać tych kradzieży G. Ż. i M. K. musieli wylać okno oraz drzwi garażowe. Wspólnie zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci drabin aluminiowych, stołu do tapetowania, 2 rolek waty mineralnej, kafelków podłogowych i ściennych, przedłużacza na rolce, drzwi od szafy z lustrami, próbników płyt, zamków do drzwi, elementów rusztowań - nóg regulowanych, łaty aluminiowej, ścisku stolarskiego, maszyny do cięcia kafli, przedłużacza 25 metrowego, elementów konstrukcji łóżka, drzwi drewnianych, zlewozmywaka, rolet, drewnianej podstawki, 2 szt. grzejników, drabiny drewnianej oraz okna, o łącznej wartości nie mniejszej niż 8.530 złotych, powodując przy tym dodatkowe straty związane z uszkodzeniem drzwi i okna magazynu w wysokości 5.350 złotych na szkodę M. M. (1)

dowody: protokół oględzin k. 8 - 9, 18 - 19, 35 - 37, 54 - 55, protokół przeszukania k. 11 - 13, protokół okazania k. 16 - 17, 56 - 57, wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 48v - 49, 161, 213 - 215, wyjaśnienia oskarżonego G. Ż. k. 52 - 53, zeznania świadków M. M. (1) k. 195 - 203, 238 - 243, 3 - 5, 16v - 17, 21, 43v, S. R. k. 251 - 252, M. M. (3) k. 271 - 273

M. K. ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest stolarzem, nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu matki. Jest bezdzietnym kawalerem. Nie był dotąd karany sędownie.

dowody: dane o karalności k. 98, 269, oświadczenia oskarżonego k. 160v

G. Ż. ma wykształcenie zawodowe, jest rolnikiem - mechanikiem. Jest bezrobotny, z prac dorywczych uzyskuje ok. 1.000 zł miesięcznie. Jest żonaty, ma troje dzieci. Nie był dotychczas karany sędownie; warunkowo umorzono przeciwko niemu postępowanie o czyn z art. 209 § 1 kk.

dowody: dane o karalności k. 84, 268, oświadczenia oskarżonego k. 52 - 52v

W postępowaniu przygotowawczym M. K. przyznał się do tego, że sześciokrotnie włamał się do magazynu (...) i dokonywał stamtąd kradzieży. Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Podobne stanowisko zajął G. Ż., który potwierdził, że włamywał się tam dwa razy. Na rozprawie M. K. oświadczył, że nie zabrał wszystkich przedmiotów, o których mowa w zarzutach, a jedynie ich część.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia, przewidziany w art. 424 § 1 kpk, odstąpiono od cytowania wyjaśnień oskarżonych, odsyłając do niżej wskazanych kart akt.

vide: wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 48v - 49, 161, 213 - 215, wyjaśnienia oskarżonego G. Ż. k. 52 - 53

Sąd zważył co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, sprawstwo M. K. i G. Ż. w zakresie czynów przypisanych im w uzasadnianym wyroku, nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, choć konieczna była modyfikacja opisów czynów zarzuconych obu oskarżonym w akcie oskarżenia.

Ustalając stan faktyczny w pierwszej kolejności Sąd oparł się na danych obiektywnych tj. na rzetelnych protokołach przeszukania i oględzin, przeprowadzonych u obu oskarżonych, świadczących bezsprzecznie o tym, że w ich miejscach zamieszkania znaleziono szereg przedmiotów stanowiących własność M. M. (1). Co do tych przedmiotów, wyszczególnionych w protokołach, rozpoznanych przez pokrzywdzonego, Sąd nie miał wątpliwości, iż pochodzą z kradzieży, dlatego też znalazły się one w opisach czynów przypisanych oskarżonym.

Szacunkową wartość tych przedmiotów Sąd ustalił na podstawie zeznań M. M. (1), które uznał za wiarygodne. Oczywistym jest, że pokrzywdzony nie był w stanie opisać tych przedmiotów dokładnie - było ich w magazynie zbyt wiele, znajdowały się w różnym stanie zużycia, były przywożone przez różne osoby, pochodziły z różnych budów; niemożliwym byłoby posiadanie nad nimi pełnej kontroli bez prowadzenia specjalnego rejestru, inwentaryzacji, opisu czy dokumentacji fotograficznej (a tego rodzaju zapisków pokrzywdzony nie prowadził). Pewne rzeczy - jak np.

podarowany pokrzywdzonemu obraz olejny - były w ogóle niemożliwe do wyceny przez laika. Niemniej jednak, co najmniej w odniesieniu do przedmiotów bardziej cennych czy charakterystycznych, M. M. (1) potrafił określić ich stan i wartość. Zdaniem Sądu, nie ma podstaw do przyjęcia, że pokrzywdzony zawyżał tę wartość - na podstawie doświadczenia życiowego można ocenić, iż generalnie ceny podawane przez M. M. (1) są cenami rzeczywistymi, a deklarowane wartości przedmiotów używanych uwzględniały ich wiek i stopień zużycia. Powyższe pozwoliło na ustalenie wartości tylko niektórych przedmiotów, których kradzież przypisano oskarżonym, co doprowadziło do wniosku, że łączna wartość przedmiotów skradzionych przez M. K. i G. Ż. wyniosła nie mniej niż 8.530 zł. Suma ta z całą pewnością nie jest zawyżona, wręcz przeciwnie, nie uwzględnia wartości wielu przedmiotów, których wycenić się nie dało; skoro jednak zostały odzyskane, przez co nie było konieczności ustalania pełnej wartości na potrzeby orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, nie miało to istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Na marginesie należy w tym miejscu wspomnieć o tym, że pokrzywdzony ostatecznie cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność wyceny wszystkich skradzionych przedmiotów, zaś Sąd nie uznał za celowe dopuszczenia tego dowodu z urzędu, ponieważ mała dokładność opisu tych przedmiotów zapewne nie pozwoliłaby biegłemu na poczynienie stanowczych ustaleń w tym względzie - wnioski biegłego byłyby w dużej mierze hipotetyczne i niepewne.

Również na podstawie zeznań M. M. (1) Sąd ustalił wysokość szkód, jakie poczynili sprawcy kradzieży podczas przełamywania zabezpieczeń magazynu - wybijania szyby, wylamania okna, drzwi garażowych konstrukcji aluminiowej lub płyty zabezpieczającej wejście do budynku. Koszt naprawienia tych elementów, wskazany przez pokrzywdzonego, nie budzi zastrzeżeń Sądu, biorąc pod uwagę fakt, że konieczna była wymiana elementów drzwi i okien bądź naprawy drzwi o skomplikowanej konstrukcji, do czego niezbędne były zarówno materiały i części zamienne, jak i robocizna. Jednocześnie, Sąd uwzględnił, iż G. Ż. nie był obecny podczas włamań, które miały miejsce w latach 2013 - 2014, nie uszkadzał wówczas szyby i płyty zabezpieczającej drzwi, stąd wysokość spowodowanych przez niego (wspólnie z współoskarżonym) strat wyniosła 5.350 zł, podczas gdy M. K. brał udział w spowodowaniu strat na sumę 6.400 zł.

Natomiast zeznania M. M. (1) w pozostałym zakresie, tj. co do ilości i rodzaju przedmiotów, jakie zostały mu skradzione - poza tymi, które odzyskano podczas przeszukań u oskarżonych oraz poza charakterystycznym obrazem olejnym, do kradzieży którego M. K. wyraźnie się przyznał - nie zostały uwzględnione przez Sąd. Jak wspomniano wyżej, przedmiotów gromadzonych w magazynie było bardzo dużo, były to w znacznej mierze przedmioty typowe, zwyczajne, na bieżąco wykorzystywane w pracy, dostęp do nich miało co najmniej kilka osób (pokrzywdzony, jego syn, jego współnik), były one zwożone do Polski, a następnie wywożone na kolejną budowę, nikt tak naprawdę nie kontrolował, ile ich jest, w jakim są stanie, kiedy i w jakich okolicznościach je tracono. Przy tego rodzaju organizacji pracy ryzyko, że część z nich nie została skradziona, lecz została zużyta, wyrzucona, zagubiona, zabrana przez pracowników itp. jest zbyt duże, by wyłącznie na deklaracji M. M. (1) opierać tezę, że doszło do ich kradzieży, a odpowiedzialnością za to obciążać oskarżonych. Dlatego też Sąd wyeliminował te przedmioty z opisów czynów przypisanych oskarżonym.

Sąd uznał za generalnie wiarygodne zeznania świadków S. R. i M. M. (3), którzy potwierdzili fakt, iż na przestrzeni ostatnich lat do magazynu w S. włamywano się i ginęły stamtąd przedmioty; opisali także, że każdorazowo uszkodzone drzwi czy okna były naprawiane. Jest to w pełni zgodne z zeznaniami M. M. (1), nie jest też sprzeczne z tym, co wyjaśnili sami oskarżeni. Niemniej jednak, świadkowie nie mieli szczegółowej wiedzy na temat tego, co konkretnie zostało skradzione, kiedy miały miejsce włamania ani kto ich dokonywał, nie potrafili także podać wartości skradzionych rzeczy. Z tego względu wartość dowodowa tych zeznań była niewielka.

Natomiast odnosząc się do wyjaśnień oskarżonych należy stwierdzić, że w ocenie Sądu, były one w przeważającej mierze wiarygodne. Obaj oskarżeni przyznali, że zabrali w celu przywłaszczenia mienie pochodzące z magazynu w S., przełamując przy tym zabezpieczenia tego pomieszczenia, przy czym M. K. uczynił to kilkakrotnie, a G. Ż. dwukrotnie. Sąd nie ma zastrzeżeń co do prawdziwości tych twierdzeń; fakty te potwierdza wynik przeszukania ich miejsc zamieszkania, tj. odnalezienie szeregu przedmiotów należących do M. M. (1). Niekwestionowane i logiczne są także zadeklarowane przez oskarżonych powody, dla których dopuścili się przestępstwa - M. K. przyznał sobie prawo do korzystania z mienia pokrzywdzonego dlatego, że uznał, iż jest on dłużnikiem jego matki, zaś G. Ż. uczynił to po prostu dlatego, że potrzebował materiałów budowlanych do przeprowadzanego właśnie remontu.

Intencje oskarżonych są jasne; wskazują także na to, że oskarżeni, mimo iż zabierali przedmioty z magazynu więcej niż raz, w dłuższym okresie czasu, czynili to w wykonaniu jednego, powziętego na samym początku przestępczej działalności zamiaru. Jediną wątpliwość Sądu budziły wyjaśnienia oskarżonych na temat ilości i rodzaju skradzionych przedmiotów. W tym zakresie w postępowaniu przygotowawczym oskarżeni w zasadzie ograniczyli się do deklaracji, iż przyznają się do postawionych im zarzutów, w których wyszczególnione było wiele przedmiotów, wskazanych przez M. M. (1) jako utracone w wyniku kradzieży. Oskarżeni nie wyjaśniali szczegółowo, czy wszystkie te przedmioty zabrali, a jeśli tak, co się z nimi stało (poza tym, które zostały odzyskane przez Policję podczas przeszukania). W tej sytuacji nie można mieć pewności co do tego, czy w ogóle oskarżeni podczas pierwszego przesłuchania byli świadomi, co konkretnie im się zarzuca tj. jak wielką liczbę różnorodnych przedmiotów mieli zabrać. Okoliczność, że przedstawiono im zarzut, nawet na piśmie, nie daje dostatecznej gwarancji, iż oskarżeni to zrozumieli; oskarżeni są osobami o niskim potencjale intelektualnym, do tego niewątpliwie znajdowali się wówczas w sytuacji stresowej, bez wsparcia obrońcy. Dopiero na rozprawie M. K. zakwestionował, by zabrał taką ilość przedmiotów, jaką wskazano w zarzucie, choć jednocześnie przyznał, że dokonywał włamań nie tylko dwukrotnie i skradł większą ilość mienia niż G. Ż., w szczególności przywłaszczył sobie rogowkę kuchenną oraz olejny obraz. W ocenie Sądu, oskarżony dopiero w postępowaniu sądowym, przy pomocy obrońcy, był w stanie zrozumieć treść zarzutu i prawidłowo, zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy się do niego ustosunkować. Wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania sądowego nie stoją jednocześnie w sprzeczności z żadnym z wiarygodnych dowodów, w szczególności żaden z dowodów nie przemawia za tym, by M. K. zabrał z magazynu w S. więcej przedmiotów, aniżeli przyznał na rozprawie. W tej sytuacji Sąd, ustalając stan faktyczny, oparł się na wyjaśnieniach M. K. z etapu postępowania sądowego, korygując odpowiednio opis przypisanego mu czynu.

Sąd dał też wiarę dowodom w postaci ujawnionych dokumentów, m.in. danych o karalności dotyczących oskarżonych, danych osobopoznawczych, protokołów przeszukania, okazania czy oględzin. Sporządziły je osoby uprawnione do wystawiania powyższych dokumentów, w formie przewidzianej przez prawo. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz częściowo wiarygodnych wyjaśnień oskarżonych, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Na podstawie opisanych powyżej dowodów, Sąd przyjął, że oskarżeni M. K. i G. Ż. dopuścili się kradzieży z włamaniem szeregu przedmiotów należących do M. M. (1), przechowywanych w zabezpieczonym magazynie w S.. Sąd zmodyfikował opis czynu zaproponowany przez prokuratora w zakresie ilości, rodzaju i wartości tych przedmiotów, z przyczyn wskazanych w poprzedniej części uzasadnienia, odnosząc te dane do każdego z oskarżonych z osobna, gdyż uczestniczyli w tym przestępstwie w różnym zakresie. Intencją oskarżonych było włączenie tych przedmiotów do swojego majątku, korzystanie z nich bądź zbycie. Niewątpliwie obaj oskarżeni mieli świadomość, że mienie to nie należy do nich. Zabór przedmiotów wiązał się każdorazowo z przełamaniem zabezpieczeń magazynu - wybiciem szyby, wyłamaniem okna, drzwi garażowych konstrukcji aluminiowej lub płyty zabezpieczającej wejście do budynku. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż czyn oskarżonych wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk.

Co więcej, swoim działaniem, nakierowanym na zabór mienia, oskarżeni wyrządzili szereg niepotrzebnych szkód, których zakres był znaczny - ich wysokość niemal dorównuje wartości skradzionych przedmiotów. Koszty naprawy wybijanych szyb, wyłamywanych okien, a zwłaszcza koszt naprawy drzwi garażowych, których konstrukcja była skomplikowana, wyniosły kilka tysięcy złotych. W tej sytuacji Sąd uzupełnił kwalifikację prawną przypisanych oskarżonym czynów o przepis art. 288 § 1 kk, uznając że dla oddania pełni kryminalnej zawartości tych czynów niezbędne jest podkreślenie, że oskarżeni oprócz kradzieży dokonali także zniszczenia mienia należącego do pokrzywdzonego.

Jak wspomniano wyżej, Sąd uznał, iż każdemu z oskarżonych przyświecał od początku przestępczego działania jeden zamiar - w przypadku G. Ż. była to chęć uzyskania odpowiedniej ilości materiałów budowlanych do remontu swojego domu, a w przypadku M. K. - intencja wyrównania rachunków z M. M. (1), za to, że rzekomo nie płacił należnego czynszu dzierżawnego. Z tego powodu, w ocenie Sądu, w pełni uzasadnione jest potraktowanie szeregu zachowań

każdego z oskarżonych jako jednego czynu zabronionego; rozłożonego w czasie, ale motywowanego tym samym celem. Z tego względu w kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów znalazł się przepis art. 12 kk.

Przed przejściem do dalszych rozważań na temat kar, odnieść się należy również do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez każdego z oskarżonych przypisanych im czynów, była dla nich względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania. Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) treść kodeksu karnego została bowiem znowelizowana. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonych w obu stanach prawnych jest o tyle podobna, że zagrożenie karne przewidziane w art. 279 § 1 kk czy też art. 288 § 1 kk jest w zasadzie identyczne. Jednakże mając na względzie okoliczności sprawy, w tym w szczególności możliwość przyjęcia tak względem G. Ż., jak też M. K. (w obliczu ich uprzedniej niekaralności), pozytywnych prognoz kryminologicznych, Sąd założył, iż wobec oskarżonych w razie wymierzenia im kar pozbawienia wolności, zastosowanie winna znaleźć instytucja warunkowego zawieszenia wymierzonej kary (o czym będzie jeszcze dokładnie mowa w dalszej części uzasadnienia). Tymczasem obecnie obowiązujące przepisy nie dopuszczają możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze przekraczającym rok, (art. 69 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r.), podczas gdy zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk w brzmieniu z dat popełnienia przypisanych oskarżonym w wyroku przestępstw, możliwość taka istniała w stosunku do kar pozbawienia wolności na okres nieprzekraczający dwóch lat. Biorąc natomiast pod uwagę, iż w ustalonych w sprawie okolicznościach, wymierzenie oskarżonym kar pozbawienia wolności przekraczających jeden rok jawiło się jako wysoce prawdopodobne (choćby ze względu na wielość zachowań i wysokość szkód, w korelacji z granicami odpowiedzialności karnej, zwłaszcza za czyn z art. 279 § 1 kk), należało stwierdzić, że na gruncie przepisów obowiązujących w dacie wyrokowania, ich warunkowe zawieszenie nie byłoby możliwe. Tym samym Sąd uznał, iż przepisy obowiązujące obecnie są mniej korzystne dla oskarżonych niż przepisy dotychczasowe i w konsekwencji – że w niniejszej sprawie zastosować należało przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku, na podstawie art. 4 § 1 kk.

Czyn z art. 279 § 1 kk, przypisany obu oskarżonym, zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10, a ponadto Sąd zgodnie z art. 33 § 2 kk mógł również wymierzyć grzywnę obok kary pozbawienia wolności, skoro oskarżeni (co wynika z elementarnych zasad logicznego rozumowania), dopuścili się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Analizując wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd doszedł do przekonania, że najbardziej adekwatnymi do okoliczności sprawy karami będą:

- w odniesieniu do M. K. - kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych
- w odniesieniu do G. Ż. - kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych.

Sąd wziął w powyższym zakresie pod uwagę, iż obaj oskarżeni działali w sposób przemyślany, planowy, obliczony jednoznacznie na uzyskanie korzyści majątkowej, a zatem ich motywacja była stosunkowo niska. Oskarżeni świadomie wykorzystywali fakt, iż magazyn nie jest dozorowany czy monitorowany, że właściciel zagląda do niego dość rzadko i bezwzględnie to wykorzystali. Dla oskarżonych nie było istotnym, iż popełniane przez nich kradzieże są dla pokrzywdzonego uciążliwe, że dezorganizują mu pracę, że powodują konieczność zaangażowania sił i środków w

kolejne naprawy uszkodzonych drzwi i okien, a nadto niweczą u M. M. (1) poczucie bezpieczeństwa. Zachowanie oskarżonych należy zatem potraktować jako świadome lekceważenie obowiązujących przepisów prawa i całkowity brak szacunku dla - znanego im przecież osobiście - pokrzywdzonego. Z drugiej natomiast strony Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżeni przyznali się do popełnienia przestępstw, złożyli wyjaśnienia, a część zabranego mienia odzyskano. Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd poczytał także obu oskarżonym ich uprzednią niekaralność. Dlatego też orzeczone kary w niewielkim jedynie stopniu przekraczają ustawowe minimum, w związku z czym nie mogą być w żadnej mierze uznane za nazbyt surowe.

Mając na względzie, iż oskarżeni dopuszczali się przypisanych im występków w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, Sąd uznał za zasadne wymierzenie im grzywny obok kary pozbawienia wolności, dla dodatkowego podkreślenia rzeczywistej dolegliwości kar oraz unaocznienia nieopłacalności wchodzenia w konflikt z prawem. Ustalając stawkę dzienną grzywny na poziomie minimalnym, Sąd wziął pod uwagę stosunkowo skromne zarobki obu oskarżonych, a także obciążający ich mocą niniejszego orzeczenia (w przypadku jego uprawomocnienia), obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego.

W punkcie trzecim uzasadnianego wyroku Sąd na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych M. K. i G. Ż. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby, oddając ich w tym okresie pod dozór kuratora. Sąd uznał bowiem, że w przypadku oskarżonych możliwe i celowe jest zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oskarżeni nie byli uprzednio karani, co wskazuje na nienaganny tryb ich dotychczasowego życia. Sąd doszedł do przekonania, iż okres popełniania przestępstw stanowił jedynie epizod w życiu oskarżonych, którzy wcześniej nie wchodzili w konflikt z prawem. Sąd uznał, iż kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania będą wystarczające dla zapobieżenia powrotowi oskarżonych do przestępstwa. Warunkowe zawieszenie wykonania kary powinno natomiast mieć pozytywny wpływ na M. K. i G. Ż., pozwalając im na normalne funkcjonowanie w społeczeństwie, a jednocześnie powstrzymywać ich przed naruszaniem porządku prawnego z obawy przed zarządzeniem wykonania kary. Celem natomiast wzmocnienia probacyjnego charakteru orzeczenia, Sąd oddał oskarżonych pod dozór kuratora w okresie próby, co pozwoli na bieżącą weryfikację postawy życiowej M. K. i G. Ż., w tym w szczególności na kontrolę realizacji przez nich obowiązku naprawienia szkody.

W punkcie czwartym uzasadnianego wyroku, Sąd obciążył bowiem oskarżonych obowiązkiem naprawienia w części szkód wyrządzonych przypisanymi im przestępstwami. Jak wynika bowiem z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, w wyniku tych przestępstw powstały ustalone w postępowaniu szkody, związane ze zniszczeniem mienia M. M. (1). Jako że G. Ż. brał udział w spowodowaniu tylko części spośród tych zniszczeń, obciąża go obowiązek ich naprawienia w mniejszym zakresie, aniżeli M. K., to jest:

- G. Ż. obowiązek zapłaty kwoty 2.675 zł tj. połowy kwoty 5.350 zł, czyli wartości zniszczeń z dwóch ostatnich wizyt w magazynie,
- M. K. obowiązek zapłaty kwoty 3.725 zł, tj. równowartości połowy zniszczeń z dwóch ostatnich wizyt w magazynie (2.675 zł) plus całości zniszczeń z poprzednich włamań (1.050 zł).

Orzeczenie wskazanego środka karnego (według nomenklatury obowiązującej na gruncie kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk) wobec oskarżonych było ze wszech miar zasadne, jako że realizuje idee „sprawiedliwości naprawczej”, związanej z rekompensowaniem ofiarom przestępstw szkód wyrządzonych im przez sprawców. Z punktu widzenia pokrzywdzonego, orzeczenie Sądu w tym przedmiocie pozwala mu na ewentualną przymusową realizację roszczenia, jakie przysługuje mu wobec sprawców przestępstwa, w przypadku, gdyby nie chcieli oni dobrowolnie naprawić szkody. Wszczęcie egzekucji komorniczej jest możliwe już z chwilą uprawomocnienia się wyroku skazującego, po nadaniu orzeczeniu w tym zakresie klauzuli wykonalności przez Sąd. Tym samym, interesy pokrzywdzonego w tym postępowaniu zostały w pewnym zakresie zabezpieczone. Z pewnością uzasadnionym byłoby obciążenie oskarżonych dodatkowo obowiązkiem pokrycia pozostałych strat, związanych z utratą przez M. M. (1) szeregu przedmiotów, których nie zdołano odzyskać, jednakże przeprowadzone

postępowanie dowodowe nie pozwoliło na odpowiednio precyzyjne ustalenie ich wartości, stąd też w tym zakresie obowiązku naprawienia szkody nie orzeczono.

Zasądzić również należało od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. kwotę 2.479,68 zł tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz obu oskarżonych z urzędu, w tym 463,68 zł tytułem podatku VAT. Niewątpliwie bowiem za świadczoną przez obrońcę z urzędu obronę należy mu się wynagrodzenie, o którego zasądzenie wnosił obrońca w toku rozprawy. Przy ustalaniu jego wysokości Sąd wziął pod uwagę etap postępowania, na którym obrońca został ustanowiony, tryb i ilość terminów rozpraw, których brał udział oraz fakt, iż reprezentował dwóch oskarżonych.

Nadto, Sąd na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1.284,84 zł tytułem wydatków oraz po 500 zł tytułem opłat. Zasądzając od M. K. i G. Ż. na rzecz Skarbu Państwa wydatki, w zakresie w jakim każdy z oskarżonych przyczynił się do ich poniesienia, oraz opłaty, Sąd uznał jednocześnie, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonych od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd zważył, iż oskarżeni cieszą się dobrym stanem zdrowia i są w stanie na bieżąco zarabkować. Powyższe, przy uwzględnieniu nieizolacyjnego charakteru wymierzonych im kar, wskazuje, że będą oni w stanie pokryć należności wygenerowane w związku z ich nagannym postępowaniem.